

турцитѣ и, че българитѣ били завладѣли почти цѣлата околностъ заедно съ балкана. За дѣдо Никола Хаинченина пишеше, че отворилъ бой на цѣли единъ полкъ редовна турска войска около Нова-загора и, че турската войска била изтрѣпана. До вечерята стана въ града малко едно смущение. Това обърна вниманието на руманското правителство. Послѣдното разпореди шото полицията имъ да бжде на щрекъ. «Хайде,» казахъ на дѣдо Желю, «търпението е изчерпано вече.» Той ми каза, че необходимо е да се побавимъ още 1—2 дена за да дойде всичко въ реда си, пъкъ да се намѣритъ и срѣдства. Съобщихъ на другаритѣ си, че работата е вече свършена и че слѣдъ 1—2 дня ще минемъ задъ Дунава. Почнаха се продажби. Кой каквото имаше излишно продаваше. Азъ вземахъ ролята на глашатай и продадохъ 8 зимни дрѣхи по 20—25 франка.

На другия день бѣше 28 априли. Браилския комитетъ изпрати мене съ четирма още другари въ Турну—магурели, като се рѣши шото тоя градецъ да бжде сборния пунктъ. Тамъ се установихме въ хотела на Бр. Мешайкови. Слѣдъ 3—4 дена захванаха да прѣстигатъ момчетата. Разпорѣждахме ги по квартири. Прѣстигането на момчетата се протека до 10 май. Почти всѣки день идваха нови огъ разни мѣста. На 8 май дойде и Никола Войновски ¹⁾ съ нѣколко свои другари, а именно: Х. Константинъ Попъ, Х. Димитровъ, Кирилъ Ботевъ и Спасъ Соколовъ. Запознахъ се съ Войновски, послѣ се посвѣтвахъ съ послѣдния, взехъ десетина момчета и се установихъ въ колибата на дѣдо Илиевата зеленчукова градина, която се намираше половина километъръ далечъ отъ рѣката Дунавъ при самата Турну—магурелска скеля. Четири—петъ дня се бѣха изминали отъ какъ се бѣ изгубилъ снѣга, който не помня да бѣ подалъ другъ пжтъ въ началото на мѣсець май. Колибата,

¹⁾ Родомъ отъ Габрово, офицеръ отъ руската армия.